

— Foaie săptămânală, întocmită de preotul IOSIF TRIFA. —

Abonamentul: pe un an 150 Lei.

Redacția și Administrația: Sibiu, Str. Turnului Nr. 33.

Un număr 3 Lei.

Intrăm în săptămâna Golgotei - Ce ne spune nouă Golgota.

Eu n'am eruțat — zice Domnul — nici chiar pe Fiul Meu cel iubit ci pentru voi toți l'am dat pe Dânsul (Romani 8, 32).

Întrăm în săptămâna patimilor, în săptămâna Golgotei. Acum e timpul să ne gândim și mai mult și să ascultăm și mai mult de ceeace ne grăște nouă Golgota.

În fața Jertfei de pe Crucea Golgotei trebuie să se cuiremure toată făptura noastră, dându-ne seama că păcatul nostru a fost altă de mare, ticăloșia noastră a fost altă de mare, încât a trebuit să moară pentru noi Însuși Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.

Deasupra crucii lui Isus cel restignit și omorât pentru păcatele noastre, stă Tatăl cerec zicându-ne: vedeți cu câtă dragoste v'am iubit pe voi... Eu n'am eruțat nici chiar pe Fiul Meu cel iubit, ci pentru voi toți l'am dat pe Dânsul spre moarte (Romani 8, 32)... am omorât pe Însuși Fiul Meu cel scump pentru voi și mântuirea voastră... Eu Însuși l'am dat spre moarte pentru voi și mântuirea voastră... Eu au făcut să cadă asupra Lui neglijuirea voastră a tuturora (Isaiu 53, 6)...

Ce veste înfricoșătoare și plină de răspundere susținească este aceasta!

Frate meu! Dumnezeu este dragoste. El a jertfit pe Însuși Fiul Său pentru tine și mântuirea ta.

Dar eu te întreb, cum stai tu față de o dragoste ca aceasta? Ai permis tu această dragoste? Este viața ta un răspuns la această dragoste? Te-ai împăcat tu cu Dumnezeu prin jertfa și dragostea aceasta, ori eşti

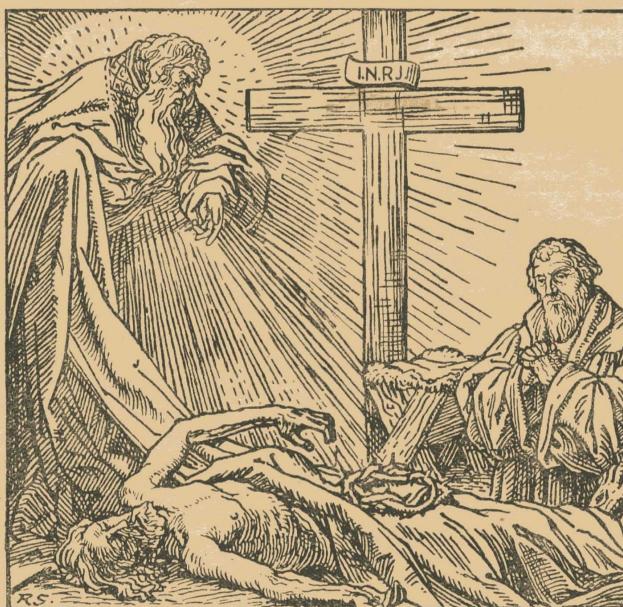
și acum tot în vrăjmașie cu El? Eu te rog ferbinte, primește dragostea aceasta... primește-L pe Isus cel restignit pentru tine și mântuirea ta. Eu te rog ferbinte fratele, meu, împăca-te cu Dumnezeu prin

sâangele Crucii Fiului Său (2 Cor. 5, 18, Colos. 1, 20).

Rugăciune.

O, Dumnezeule, aud și înțeleg solia Ta: pe Însuși Fiul Tânăr cel scump L'ai dat și L'ai omorât pentru mine și mântuirea mea. Mă cucremuri, o Dumnezeule, stând înghenunchiat lângă taină aceasta. Mă cucremuri, gândindu-mă că pentru un ticălos și nemernic ca mine, ai făcut jertfa aceasta. O, Dumnezeule, ce voi răspunde în tara acestei jertfe? Din ce mă adâncesc în taina aceasta, simt cum mă copleșesc valurile sele nesfârșite ale dragostei Tale și ale dragostei Fiului Tânăr. O, Dumnezeule cu ce voi răspunde eu la o astfel de dragoste ca aceasta? Ecăd plângând la pictoarele Crucii Fiului Tânăr. Mă aplec, o Dumnezeule, cu toate lacrimile mele sub revârsarea acestei tubiri.

Dă-mi lacrimi, o Isusul meu, să mă plâng pe mine și păcatele mele. Iar plângerea pe care Tu Doamne o aştepți dela mine e ca să mă restignesc împreună cu Tine, ca să nu mai trăesc eu, ci Tu Isus Doamne, să trăești în mine (Olateni 2, 20)... să nu mai trăesc pentru mine, ci să trăesc numai pentru Tine... și să fiu numai al al Tânărului, amin.

„Ca să aveți pace în Mine“...

V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume vezi avea nevoie, dar îndrăzniți, «Eu am biruit lumea» (Ev. Ioan 16, 33).

Ultima seară! Încă câteva clipe!... vor sosi ostașii, conduși de vântătorul, și Isus, după luptă și biruința din Ghețmanii va fi dat în mâna vrăjmașilor.

Ce sfinte sunt aceste câteva clipe! Cât mai are de vorbit cu turma mică! Le descoperă inima Lui, inima Lui cea mare, cea puternică, cea sfântă. Le arată adâncimea și înălțimea dragostei Lui. Dar le arată și luptele orin care vor trece toți care sunt ai Lui. Îată ultima Lui făgăduință: «V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine». Îată darul Lui către ei. Îi lasă singuri în această lume rea. Pentru El, ca să-L urmeze pe El, părăsiseră ei toate. El fusese tot: învățător, preot, steaua lor, viața lor. Si acum îl părăsește, în mijlocul urei și a vrăjmașiei acestelui lumii! Totul se sfârșise... lumina se stinse... noapte și întuneric, frică și groază! Împrejurul lor:

Nu, El nu îi lasă singuri, nu-l părăsește în mijlocul groazei și a nopții; le lasă pace și iarăș pacea, pacea Lui.

În mijlocul suferinței și a luptelor, în fața crucii... pacea. Pacea care întrece orice pricepere, pacea care nu o poate da lumea, această pace o dăruiește ucenicilor Lui ca o comoară sfântă, neprețuită, veșnică. sora Maria Brăiloiu. Tâlmăcire (va urma)

Sfânta-Ti Cruce

**Vin aproape, mai aproape,
Vină Doamne lângă mine,
Să-mi alungă orice soaptă
Care'n gândul meu îmi vine**

Inspiră rău.

**Doamne cătă mă simt de bine
Nici un loc de măngădere
Nu găsesc ca lângă Tine
Facă-se deci a Ta vreare**

Domnul meu

**Doamne eu aști vrea în cuget
Să-Te am de-apurări sfinte
Dar a lumii groasnică muget
Și-al ei val mă ia'nainte**

Si mă duce

**Dumnezeule Părinte
Ruga mea spre tine'nalț
Scăpă-ne ca mai'nainte
Din a lumii val și lat**

Sfânta-Ti cruce

**I. MIRON, ostaș Orhei
Basarabia.**

MÂNTUITORUL
El a venit ca mielul bland
El a venit!
De mila tuturor plângând
Pe Golgota ca mieiul bland,
Străpuns pe cue s'a jertfit...
El a venit ca un păstor
Ca un păstor cerec:
Ca să ne dacă la isvor
El a venit ca un păstor
Pe dramul pământesc.
El a urcat pe drumul greu
El a urcat,
Rănit de pietre, Dumnezeu,
El a urcat pe drumul greu
De drumul nostru'năcrimărat...
El a venit, El a urcat
Pe Golgota
El pentru noi a suferit
Nevinovat, și-a înviat.
Deatunce Jertfa Lui răsună
Ca trâmbița și ne adună
Flămândi și orbi și triste sub crucea Sa.
CONST. GORAN

Câteva lămuriri în chestia judecății dela București.

In numerii trecuți, am scris pe scuri despre judecata ceterisirii mele. Spuneam că avem înaintată la sf. Sinod o nouă cerere și până la rezolvarea ei în o formă oarecare, ne abținem dela orice explicații mai amănunte. Dupăce însă «Lumina Satelor» a ieșit cu judecata în fața poporului, pentru lămurirea și înțelegerea frajilor ostași și ceteritorilor noștri, ne vedem și noi săli și a unele lămuriri.

Judecățile dela Sibiu.

Am arătat la vremea sa, pe larg, aici la foaie, cum a decurs judecata cea dință de aici din Sibiu (a consistorului eparhial spiritual). Cam tot așa a mers și judecata a doua dela Sibiu (a consistorului spiritual mitropolitan). M'a judecat și instanța a doua.

Acum, eu nu mă fac judecător peste judecătorile noastre bisericești dar totuși eu cred că la Sibiu mi s-a făcut o judecăță influențată. De ce? Pentru că era vorba de a se judeca între un episcop și preot. În judecăță aceasta, episcopul era acuzator, dar în același timp era și un fel de judecător pentru că Regulamentul judecății bisericești prevedea că sentința trebuie îscălită de episcop. Adeacă episcopul întărește judecata. Ori, astfel stând lucrurile, era vădit o imposibilitate ca preotul să fie afiat nevinovat și episcopul să îscălească această sentință.

Judecata dela București.

Dela Sibiu judecata a plecat cu apel la București.

Mă așteptam ca la București chestiunea să fie cercetată mai pe larg. Mă așteptam să fiu chemat acolo la judecăță dându-mi-se putința să mă apăr personal. În acel moment, cerusem sf. Sinod — Între altele — casarea sentinței dela Sibiu și trimiterea ei spre o nouă judecătură la un alt consistoriu mitropolitan, (un lucru pe care îl prevedea și Regulamentul bisericesc) și în cazul de față, era tocmai indicat, dupăce Sibiu era prea interesat în cauza judecății. Mă așteptam ca la București, în sfârșit, să se găsească o soluție fericită pentru soluționarea conflictului (între aceste soluții eu socoteam și aceea de a fi lăsat să treacă în o altă eparhie).

Dar la București, judecata s'a făcut fără înțelegere. S'au întărit judecățile dela Sibiu.

În fața acestei judecății, aș putea să-mi strig durerea cu aspre tânguri. Aș putea spune ceeace anticipa «Lumina Satelor» după sfârșitul judecătorilor dela Sibiu — că «judecata s'a înaintat la București unde va rămâne definitivă». Aș putea spune că pentru autoritatea autorității bisericești am fost judecat eu.

Aș putea să-mi strig durerea, căci la București am fost judecat deodată cu un alt preot care fătu o carte a scris că Isus Hristos este numai o «fictiune» (o închipuire), dar altelea nu există. A fost ceterisit acest preot, și alătura cu el mi s'a dat și mie același pedeapsă, cu toate că eu l'am predicat mereu pe Isus Hristos cel viu. Alătura cu un tăgăduitor de Hristos, am fost pedepsit și eu, un vestitor al Lui. Așadar și eu, un vestitor al lui. Așadar și eu, și judecata consistorului mitropolitan din Sibiu am fost judecat «deodată cu un preot din eparhia Clujului ((pr. Budzug), contra căruia se ridicau 22 puncte de acuză la auzul căror te îngrăzești fiind pline de fel de fel de

lucruri scărobase, de desfrânare etc. (s'a ocupat și ziarul «Curentul», pe larg cu ele). După o lungă dezbatere, acel preot a fost achitat, iar eu repetă am fost judecat. Aș putea să-mi strig durerea că între acești doi, eu am fost judecat atât de aspru.

Dar din dragoste pentru biserică și interesele ei superioare eu n'am strigat în popor aceste dureri.

O nouă cerere.

Înțelegând, din ziare despre judecata ce mi s'a făcut deși eram bolnav, am plecat la București. În fața acestei crude lovituri, eu am ținut să-mi arăt înăcodătă dragostea mea față de biserică și interesele ei superioare. Trecând peste durerile mele, am înaintat sf. Sinod o cerere de iertare pe care am făcut-o împreună cu P. S. Sa episcopul Nifon al Hușilor. Mi-am cerut de nou iertare, tocmai având în vedere binele bisericii.

Cererea mi s'a luat la cunoștință, urmând ca sf. Sinod să hotărască asupra ei.

Despre această cerere am înțeles numai atât că, în urma ei s'a opriit vestirea (promulgarea) judecății până se va rezolva în oarecare formă, rugarea. Din cauza asta — cred — n'am primit încă nici un act referitor la judecata ce mi s'a făcut.

Dar între timp, ce se întâmplă? În numărul 12, «Lumina Satelor» vestește ceterisirea, însoțindu-o cu cu cele mai grele cuvinte, spunând că sunt opriți credinciosii bisericii să mai aibă legături cu mine, altcum vor cădea și ei în osândă afurianiei rămănuind ca toată lumea să mă socotească ca pe «un păgân și vameș».

Iar în numărul 13, «Lumina Satelor» publică și acutul ceterisirii.

Noi socotim că cu această ieșire în public «Lumina Satelor» și de data asta a prea grăbit lucrurile, după ce în curs era și este de rezolvat o nouă cerere a mea adresată sf. Sinod.

Tot în numărul 13, «Lumina Satelor» mă mustrează aspru și mă face «vieclane», fiindcă am spus aici la foaie că judecata mea nu este definitivă. Dar eu am scris acest lucru dela București Mercuria (când ieșă foaia) și când îmi înaintasem cererea și afăsem că s'a luat act de ea iar ședințele sf. Sinod erau în curgere. Prin urmare, eram de bună credință, crezând că în urma cererii, judecata nu e definitivă.

De altcum, înșă «Lumina Satelor» spune că în trecut au mai fos cazuri când s'a revenit asupra ceterisirilor. Adeacă nu totdeauna ceterisirile sunt absolut definitive. E cunoscut doar din Istoria bisericii și faptul că St. Ioan Gură de Aur a fost ceterisit de vreo 3 ori, sf. Vasile cel Mare de vre o 6 ori, iar sf. Ciril din Alexandria nu mai puțin decât de 15 ori.

Un caz este și în istoria bisericii noastre. În dicționarul enciclopedic Candrea și Adamescu, litera g. se poate cetea următorul amănunt:

«Henadie Petrescu mitropolit al României. Monah (1854), eclesiar (1875) arhiereu (1876), episcop de Argeș (1876) mitropolit primat 1893 ceterisit de sf. Sinod 1896, procesul a fost revizuit în același an și a fost reintegrat.

Ce am greșit eu? — Erezie n'am făcut.

În fața judecății ce mi s'a făcut, se ridică întrebarea, ce anume am greșit? Pentru ce fel de greșeală

mi s'a dat o pedeapsă atât de aspră; cea mai aspră pedeapsă ce se poate da unui preot: ceterisirea.

Ceterisirea se dă, de regulă, numai în cazuri de erzie, adeacă atunci când atare preot iese din învățăturile bisericii. Dar cauză meu nu este asta. Eu n'am ieșit din învățăturile și dogmele bisericii mele ortodoxe. S'a căutat mult să fiu tărat și în acuza erziei... s'a căutat mult prin cărțile și scrierile mele doar, doar s'ar afla ceva erzie, Dar nicăieri în cărțile și scrierile mele nu s'au afiat învățături cari ar fi contra cu dogmele și învățăturile bisericii. Prin urmare nu sunt eretic și nici pentru erzie am fost judecat.

Pentru schismă.

Am fost acuzat și judecat pentru că numita schismă; adeacă ieșirea din ascultarea ierarhică. Adeacă un fel de judecăță de disciplină.

Dar despre cum a mers ieșirea mea din ascultare — am scris de atâtea ori și atât de mult încât e de prieos să mai repetăm același cantic. Un cap de acuză ce mi s'a adus a fost scoaterea foii «Isus Biruitorul». Ori, împrejurările în care am scos această foaie, sunt cunoscute, iar cu această foaie cred că n'am făcut un rău atât de mare ca să fiu ceterisit. Dar despre unele ieșiri ce le-am avut la început, sub imperiul amărăciunilor, mi-am cerut lătare și la Sibiu și la București.

Un alt cap de acuză în judecata mea a fost tipografia. Dar această acuză n'are temeu dupăce mitropolia m'a împresosat la judecătoarea civilă, și lată, a trecut un an și n'a putut încă cu nimic dovedi că tipografia se va afla dimpotrivă nu numai că tipografia am cumpărat-o cu truda și munca mea ciștință, ci pe deasupra am susținut cu truda mea și «L. Satelor» acoperindu-i un deficit de 300 mil Lei. Aceasta ca un răspuns la învinuirea că mi-am făcut bani cu foaia «L. Satelor».

O declarație și o rugăciune.

În fața judecății ce mi s'a făcut, eu fmi ridic ochii spre cer și strig: nu mă simt vinovat pentru aspra pedeapsă ce mi s'a dat. Să ca să întăresc această declarație, iată mă aplec în genunchi în fața Dreptului Judecător și zic: «Doamne Tu vezi» (Psalm 35, 22).. Tu ai văzut și judecata ce mi s'a făcut. Dacă Tu, Dreptule Judecător, și că robul Tău este vinovat, eu Te rog să mă pedepsești Tu Doamne și mai aspru decât am fost pedepsit pentru toată lumea să cunoască cine este vinovatul. Iar dacă Tu Doamne, și că robul tău este nevinovat, eu Te rog să mă aperi Tu și să-mi arăt Tu nevinovăția, când și cum vei afla Tu de bine.

Doamne, Dreptule Judecător, eu îți cer judecata. Te înțrcuș n'este vorba numai despre mine, ci este vorba despre lucrarea Ta în care ai folosit un vas umil și slab. Fă Tu Doamne ce vei să îți Tu și vel afla Tu de bine pentru lucrarea Ta să nu sufere din pricina vasului pe care l'ai folosit. Lovește vasul și îl sparge dacă Tu Doamne și că s'a făcut vinovat. Iar dacă Tu Doamne și că robul Tău este nevinovat, fi Tu apărătorul lui.

«Judecă-mă după dreptatea Ta, — și Tu — Doamne Dumnezeule» (Psalm 35, 23—24), «căci Tu eşti un Dumnezeu drept» (Ps. 78, 11).

In așteptare.

Ca preot, în cei 25 ani de profesie, am avut un ideal: de a-mi slui biserica cu tot darul ce mi-lă dat Dumnezeu și cu tot devotamentul și jerifică vieții mele. În 25 ani de profesie am făcut pentru biserică și, poporul meu ceiască Dumnezeu mi-e ajutat să fac. Desigur judecata ceterisirii m'a izbit din greu și mă doare din greu.

Total să din dragoste față de biserică, trecând peste durerile mele, am înaintat și sf. Sinod o cerere de iertare. Aștept rezultatul acestei cereri, nădăjduind că lucrurile se vor lămuri cu bine, spre binele bisericii.

RAPOARTE

am mai primit din :

Din cetate-Dolfi frații ne raportează frumos biruințe. Sfintirea steagului a fost înălțată. Frații din comunele din jur au depus și legămintă. Cu acest prilej încă 12 suflete au mai intrat în Oaste.

Dela Secusigi J. Timiș ne trimite veste de mare bucurie fr. Marin Drăgoi. 14 suflete s'au înrolat în Oaste.

Frații Ion Bobici și Toma Ion Nită, raportează frumos bucurii avute pe frontul dela Prahova și București.

Din Sîrbey-Vodă J. Vlașca ne-a susținut un raport plin de duh și binecuvântare. Frații sunt prigoniți și răbdă, ca todeanu. El însuși nu desnădăjuște încă. Încă 19 ne-au cerut înscrirea în Oaste.

Ostașul din Tăuții J. Arad ne scriu cu multă bucurie despre luptele și biruințele de la frontul de acolo. La sfintirea de steag ce an avut-o au luat parte frații din toate comunele din jur.

In Oltenia lupta continuă. În satul Damaci j. Mehedinți s'au înrolat în Oaste 34 de frați.

Ciatura Dolj, rap. fr. Nicolae D. Stoescu bucurii.

Stelian Popescu - Prahova, rap. fr. Vasile P. Tane bucurii și întrări din partea celor ce ar trebui să-i ocrotească.

Dancu - Cluj rap. fr. Pop Gh. și Roșca Gh. — mari biruințe — au avut o adunare mare, plină de roade...

Cluj, rap. Urdean N. Adunările se țin la fr. Doru Ioan în str. Rădulescu 87 — sunt pline de dragoste cea dinătă.

Rădulescu - Bucovina, rap. fr. Nicom Boțet, de șase ori au fost refuzati de-a își se lăsa legămantul, dar nu desnădăjușesc, — sunt și bucurii..

Contești - Dâmbovița, rap. fr. Nicolae K. Mihăilescu mari bucurii.

Vingard - Sibiu, rap. s. V. Istrate, 22 de suflete au pus legămant — mari bucurii și biruințe.

Dela Lunca Vânători.

Cucernice Părinte,

Ca răspuns la scrisoarea noastră la Lunca-Vânători Neamț, în ziua de 8/III/936, frații au fost cu un număr foarte mare.

Cuvântările Pă. Gh. Hogea și Stoian (parohul locului) precum și cântecele au fost zornite cu nesaț. Oamenii de abia acumă văd rudenile Oastei.

Gh. N. este.

O rugăciune dela Cabadag.

De curând câteva suflete au făcut un inceput de Oaste și la Cabadag. Volunt să se înălțească mai mult, roagă pe frații din pările acelora a-i cerceta și pe ei.

Fratele Constandache Constanțin. Cabadag. jud. Tulcea-Dobrogea.

Spălarea picioarelor; o lecție de dragoste și smerenie.

Cât de sguduitoare și pilduitoare sunt întâmplările prin care a trecut scumpul nostru Mântuitor în săpămâna cea mare. În Joia cea mare este și Evanghelia cu spălarea picioarelor. Mântuitorul se adunase cu apostolii sălăi la cină, la cea din urmă cină, când se pregătea să le împărtășească multe taine sufletești. Dar când colo ce se întâmplă? un lucru grozav. Ni-l spune Evanghelia. La masă între apostoli s'a iscat și o cerăță, care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare (Luca 22, 24).

Ce durere grozavă trebuia să fi avut Mântuitorul în aceste clipe!

Trei ani de zile li învățase lucrurile mânătorului și, când colo tocmai acum în despărțire, uite ce fel de roade slabe se arată.

Iubit de această durere, Mântuitorul n'a grăbit nimic. Putea să le înțină apostolilor o aspră lecție morală. Putea să-i ocărască din greu. Putea să-i biciuască fără crujare cu aspre cuvinte de muștrare. Dar Mântuitorul n'a făcut aşa ci a îndreptat gresala lor eu o lecție de dragoste și smerenie care va rămâne.

nea până la sfârșitul veacurilor.

Mântuitorul s'a plecat umil, a luat un vas cu apă, și El, Fiul lui Dumnezeu, a început să spele picioarele uceniciilor săi (Ioan 13).

In clipa aceasta cearta pentru în-

tăietate a încetat. Rușinea și tăcerea l-a cuprins pe apostoli. Iar Domnul trecea dela unul la altul îngenunchind în fața fiecărui și spălându-i picioarele.

Când a sfârșit spălarea picioare-

lor, Isus a zis: «Eu v'am dat o pildă ca și voi să faceți așa cum am făcut Eu» (Ioan 13, 16). Desigur, această pildă, apostolii n'au uitat-o niciodată. A fost o lecție de smerenie și dragoste, pe care apostolii n'au uitat-o niciodată,

Dar ce se uită atât de mult azi. Unde se miș îndreaptă azi greșeli cu o astfel de lecție de dragoste și smerenie? Unde se mai ține azi seama de cuvintele Domnului: «Eu nu am venit în lume ca să fiu slujit ci să slujesc».

Intre voi să nu fie aşa — ca în lume — zicea Mântuitorul, ci cel mai mare dintre voi să fie cel mai mic, și celce cărmuește să fie ca celice sluiește (Luca 22, 26).

Ce bine ar fi să fie aşa. Atunci patronul nu și-ar mai bate ucenicii și nici stăpânu sluga, ca să-și arate «autoritatea». Nici primarul comunal n'ar încerca să-și facă «autoritate» cu înjurături și vorbe aspre ci totul ar merge în dragoste și bunătate.

Cei mari și cei mici să punem cu toții în fapt pilda și lecția Mântuitorului cu spălarea picioarelor.

Plângă tâlharul de pe cruce...

Pomenescem Doamne, când vei veni într-împărăția Ta. (Luca 23, 42).

Doamne, în Izvorul vieții, Tu, Ocean de măngăiere,
Fiul Celui care înmormântă, din vechie o conduce,
— Cum Te umilești la oameni, ca un mic fără putere
Și 'n atât de grea durere

Răstignit Te lași pe cruce?...

O! Deoarece am chemi din hoas legiuinile de îngeri,
Astăzi când Te sculpări făjă fariseii, cărturarii,
Cu-o lovire să prefacă rângetele lor în plângeri?
Dece Doamne faci și săngerii
Pus pe cruce cu tâlharii?

...O! Da, știm Isuse Doamne! Te-am văzut demult odată
Cum spune-ai Tu blând mulțimii: «Răul să-l plătiști cu bine
Și cu dragoste să 'ntoarceti ura cea mal ne'impăcată,
Căci primi-ve-ji mare plată

In viață care vine?...

Te-asculta atunci mulțimea flămândă și 'usetată,
Colo jos, pe târmuri mării, când le-ai spus aşa de multe.
— Numai iuima-mi streină, de păcate subjugată

Până astăzi niciodată
Nu mai stete să Te-asculte...

...Doamne! Tu ești Domnul Păcii; eu sunt fiul învrăjibiri,
Tu al Dragostei Părinte; iară eu copilul urii,
Eu născut din suferință; Tu 'mpărat milostivirii,
— Domnul Slăvei și-al Măririi,
Pus alătarea cu furii!...

Eu sănăt om nemernic, Doamne, ucigaș, tâlharul, care
A făcut în înmea asta sufe de viață să moară!
— Crucea asta, pentru mine, e o cinstie mult prea mare
Iar aceste munci amare,
O pedeapsă prea ugoară...

Mâna asta ce pe cruce mi se săbate acum în cuie,
Omorâtu-și-a părini, și-a aprins în nopti de loamne.
— Eu am pus mulțimea asta sus pe cruce să te puie
...Nu-e, că e lumea, nu-e
Păcăatos ca mine Doamne...

Eu am indemnăt poporul să Te chinuie durere,
Eu Ti-am pregătit, Isuse, crucea să te răstignească!
Eu te-am răstignit pe cruce, eu Ti-am dat ojet și fieră,
— Când erai fără putere,
Eu î-am spus să Te lovească!

Te-am hulit apoi, Isuse, cu acest din partea stângă,
Te-am scuipat cu fariseii și cu cei fără credință!
...Doamne, vine chihui morții, bietul suflet să-mi strângă,
— Lasă ochii mei să plângă,
Lacrimi grele de căinătă!

Tu îl orbii ai dat vedere, mușilor le-ai dat cuvinte,
Slăbăiilor putere, pace înimii streină...
— Eu am semănat în viață numai plângeri și morminte.
— și Te pusera Părinte
Tu, alătarea cu... mine.

...Lacrimi nu mai am! mi-sete, mi-s puterile apuse...
— Doamne! CRED că Tu ești Fiul Celui dintru veșnicie!
Iată-mi greșurile toate, ce Ti-ai fost nicia spuse
Să primește-mă Isuse
In a Ta Impărăție!...

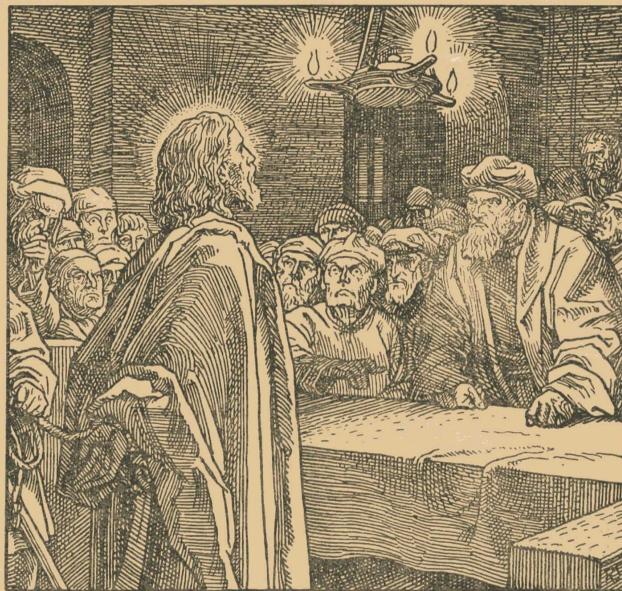
La săptămâna mare: „litera legii“ la judecarea Mântuitorului.

Pe vremea Mântuitorului litera legii își ajunsese culmea. Își ajunsese culmea de unde trebula să se prăbușească. Această literă a legii o biciuia Mântuitorul în «vaiurile» adrese fariseilor când le spunea că sunt «morminte spoite», că «strecură Tânărul și lasă cămila» etc.

Culmea la care ajunsese litera legii se vede special la judecarea Mântuitorului. Mântuitorul a fost judecat păzindu-se întru toate litera legii. Amintim câteva pilde din cele multe!

Când l'au adus pe Isus legat la curtea lui Pilat, iudeii «n'au intrat în odaia de judecată ca să nu se spurce și să poată mâncă Paștele». Ioan 18, 28). Legea lor îi oprea în ziua acela să intre în casă străină. Adeca, ei puteau să umble după mărturii minciinoase împotriva lui Isus (Matei 26, 59); puteau să-l bată și să-l batjocorească pe Fiul lui Dumnezeu, dar se păzeau, Doamne ferește, nu cumva să se spurce de Paști, intrând în casă străină.

Alta și mai și. În fața lui Caiafa,

Mântuitorul a fost scufpat, dar nimeni nu se atingea de El. Dece?

Pentru că legea din Levitic îl eprea ca în ziua aceia să se atingă de un om necunoscut. De aceea, — ca să păzească legea — îl scuipau pe Mântuitorul fără să se atingă de El.

Și în sfârșit Domnul a fost judecat la moarte cu sentința: «Noi lege avem și după legea noastră trebuie să moară căci s'a făcut pe sine Fiul lui Dumnezeu». Odată însă cu această culme a literii legii, odată cu moartea Mântuitorului, a murit și litera legii.

Să grijiți însă că ea n'a murit de tot. Ea trăiește și azi în atâțea și atâtă de feluri. Să ne păzim de ea. Să ne păzim de îspita de-a rămâneea cu litera și a pierde duhul.

Ispititorul își bate mereu capul cum să fure duhul și să lase «litera»; cum să fure mirea și să lase faguri; să fure miezul și să lase găocile. Satan e foarte mulțumit cu un creștin care ține «litera», dar a perduț «duhul».

Un smerit cuvânt.

În ajunul sf. sărbători ne-a venit o veste destul de tristă pentru noi ostașii Domnului. — Această veste glăsuște că Părintele Iosif Trifa a fost găsit nevrednic de a mai pura haina și numele de preot — și că atare să nu mai avem nici o legătură cu sf. sa, ci să-l privim de azi înainte «ca pe un păgân și vameș».

Nu stiu încă precis dacă această osândă — întâmplată acum în sf. și marea post — va rămâne definitivă; însă chiar dacă nu s-ar mai schimba, nu e de mirat. În zilele și vremurile pe care le trăim, trebuie să auzim aşa ceva. Ceace ne mîră pe noi și că surioara «Lumina Satelor» ne îndeama să-l socotim pe părintele Iosif «ca pe un păgân și vameș». Dar ne întrebăm: Cu ce ne-a greșit nouă părintele Iosif ca să-l socotim astfel? Ne-a predicat ceva contrar învățăturilor sau dogmelor sf. toate Biserici? Ne-a indemnătat la rebelle? Ne-a răpit vreun bun al nostru pe nedrept? Nu, nu!

Din contră, prin scrisul părintelui Iosif ne-am trezit la o viață nouă. Prin scrisul părintelui Iosif am cunoscut puterea și dragostea prea scumpului nostru Mântuitor. Prin scrisul părintelui Iosif am învățat să ne iubim credința strămoșescă, tara și regele nostru. Să atunci cu ce a greșit față de noi? Cu nimic. Ba nu, tot are și o greșală și încă foarte mare, că n'o putem fierte. Părintele Iosif putea

foarte bine, ca în loc să-și fi vândut averea dela țără pentru a salva Tipografia pusă în slujba Domnului, să-și fi cumpărat o moșioră și mai mare. Acolo să-și fi clădit o vilă modernă, înzestrată cu tot confortul, unde să se fi odihnit în paceă nicl sau grije de noi «rătăciții» și «prăpădii». Putea să întrat într-un partid politic și azi te pomenești că era deputat. Dar așa — greșală mare! — părintele Iosif s'a întărat la munca grea, și-a sdruținat sănătatea, numai și numai din dragoste pentru Isus cel Răstignit. Îar noi care trăim pe meleaguri de departate, am înțeles și cunoscut greșala părintelui Iosif și n'o putem ulta. De aceea, scara și dimineață, în rugăciunile noastre, îl părâm la Dumnezeu să-l pedepsească cum numai El știe, pentru, tot «răul» pe care ni l'a făcut.

Cătă privește, că noi dorim să mai citim înainte din «minciunile» părintelui Iosif sau a și-nplușii mirean Iosif Trifa, cred că nu facem și nu vom face o crimă. Atât timp cât ni se scriu învățături sănătoase, potrivit cu dogmele sf. noastre Bisericii n'avem dece să ne temem. Îar de înțeiere ținem să spunem că dorim să apară căi mai mulți «vameși și păgâni» de felul acesta și cări să ne aprovizioneze mereu cu hrana duhovnicească de care avem lipsă în toate zilele.

I. Tuduscuc
înv. ostaș.

CRÂȘMA.

Crâșmă, crâșmă, iad deschis
Multe sunete ai stins:
Crâșmă, cu'a ta bături
Tu iei cu nea dela gară;
Crâșmă, cu a ta povafă,
Vine soțul beat acasă,
Își ucide'a lui soție
Ca ne'o feară din pustie.
Crâșmă, cu ai tăi ortaci
Mulți oameni râmân săraci
Să pierduți pe vecinie.

De cereasca împărătie

Dar Domnul fie sălivit
El din ceriu ne-a sprijinit
A strigat dela Sibiu:
Stăi creșline căt ești viu,
Lasă crâșma că-i peirea,
Căñ eu nu și măntuirea;
Părintele Iosif, tare,
A strigat: ieși din pierzare
Ieși din crâșmă, ieși creștine,
Căci amar, va fi de tine...

TEODOR VARODIN.

La umbra crucii Tale

O minunată cântare adusă de nazirei din Moldova.

moderat
La um-bracru - ciu Ta - le Eu Doam - ne vreau să vin Să-mi
plâng me-reu tre-cu-tul și Tie să mă-nchin.

La umbra crucii Tale
Eu Doamne vreau să vin
Să-mi plâng mereu trecutul
Și Tie să mă-nchin.

La umbra crucii Tale
Eu Doamne vreau să fiu
Să plâng, să cânt cu jale
Din moarte să înviu.

La umbra crucii Tale
Eu vreau să-ngeunchez
Căci numai Tu Stăpâne
Din greu mă liberez.

La umbra crucii Tale
Eu pacea și odihna

Nădejdea, măngăierea,
Dreptatea și lumina.

La umbra crucii Tale
Eu vreau să chem mereu
Pe cei ce în viață
Nu-L au pe Dumnezeu.

Dac'aș putea să sbor
Mai sus de astă vale
Aș spune tuturora
De Jerfia crucii Tale

In lumea astă Doamne
E vrăjbă, chin și jale,
Deaceia vreau să stau
La umbra crucii Tale.

*) Această minunată cântare a fost adusă la Sibiu de frații nazirei, Tache Grădinari și soții lui. A stors lacrimi din ochii tuturor.

Veniți cu toții la Simeria — Hunedoara.

Oastea Domnului Isus Biruitorul din jud. Hunedoara, cu drag învăță pe toți frații din județ, ba chiar și pe frații din județele vecine a lăua parte la mareadă adunare ce va fi pe ziua de 5 Aprilie 1936 (Duminica Florilor) în com. Simeria Veche. Roagă foarte călduros pe cărți: Coman Ionescu, I. Gr. Oprisan, Dr. C. Samson, T. Corodeanu, fr. Dimitri etc. a lăua parte. De ale Martei se va îngrăji trecare. Veniți fraților vă așteaptă cu mare dor și drag, ai vostrii neînsemnați frații Gheorghe Mănteanu, Bațilă, Ioan Opris, și Mermezean Iosif, Simeria Veche, Radu Alexandru, Hunedoara, Nicolae Zarza.

RAPOARTE

Sasa jud. Someș, rap. fr. Suciu Ioan, bucuri și întrări. La 22 Martie au avut o frumoasă adunare. Au vorbit fr. V. Mun, Grigore din Vima, Roman Gh. și fr. Ioan Tot.

Hănești—Severin, rap. fr. Angheloni Vasile, oastea de aici trece prin necazuri și

bajocuri, dar sunt și biruințe prin putea lui Isus Biruitori. Maeseu Petrescu și soția Nastasia și fica Ana Farcaș s'au înscris în Oaste.

Câmpina—Prahova, rap. fr. Anghel Stanca bucuria de-a vesti pe Isus cel răstignit. A luat și aici filială o mică oaste cu adunarea dela Matei cap. 18, 20. 13 sunete s'au înscris în Oaste.

Pentru săptămâna Patimilor.

Fiul meu! Nu mă plâng pe Mine, ci vino după Mine.

Fiul meu! Când suiam dealul Golgotei sub loviturile și batjocurile oamenilor, ficele Ierusalimului mă însoțea cu lacrimile lor. Dar Eu le-am zis: nu mă plâng pe Mine, ci plâng-ți-vă pe voi înșivă (Luca 23, 28).

Fiul meu! Nu mă plâng pe Mine, căci Eu de bunăvoie am suferit chinuri și moarte pentru tine și mantuirea ta. Ci plâng-ți pe tine însuți, plâng-ți păcatele și slăbiciunile tale.

Fiul meu! Nu mă plâng pe Mine, ci vino după Mine. Eu nu vreau nici lacrimile tale, ci vreau și plecarea ta după Mine. Dacă în adevăr Mă iubești, ascultă cuvintele Mele: «oricine vrea să fie după Mine, să-și ia crucea și în fiecare zi și să fie după Mine» (Luca 9, 23). A mă iubi nu înseamnă numai a te înduioșa pentru suferințele Mele, nu înseamnă numai a plângă chinurile Mele, ci înseamnă, iubitorul Meu, a pleca și tu după Mine, pe calea cea îngustă a crucii, a suferințelor și prigoanelor.

Fiul meu! Adă-ți aminte neînce-

tat că nu este mantuire fără cruce. Drumul măntuirii e drumul crucii. Sus la Golgota Mea trebuie să urci

pe drumul crucii, pe drumul durerilor și năcăzurilor. Toți cei ce pleacă după Mine, «năcăzuri vor

a avea... «urâți vor fi... batjocoriți vor fi... pentru că nu este sluga mai mare decât stăpânul... dacă pe Mine m'au urât, și pe voi vă vor ură... dacă pe mine m'au prigoni, și pe voi vă vor prigoni» (Ioan 15, 18-21)...

Fiul meu! Nu te speria de lume și de prigoanele ei. Ci ia-ți crucea și vino după Mine. Vei avea multe de suferit în calea aceasta. Vei avea clipe când parcă iadul întreg și toată lumea se va porni asupra ta, ca să te abâji din acest drum. Dar tu, fiul Meu, nu te teme. Căci Eu sunt cu tine. Eu sunt înaintea ta. și Eu îți ajut crucea ta.

Da, Doamne Isuse, mă uit la bătălie și batjocurile ce cad asupra Ta..., mă uit la crucea Ta... și îmi dau seama, că tot ce pătimesc eu pentru Tine, este un picur din mare suferințelor Tale. Plângând cu lacrimi ferbiți, mă aplec la crucea Ta, făgăduindu-ți, preaduile meu Mântuitor, să merg după Tine, pe calea cea grea a crucii, până ce voi scăpa cu totul la Tine și voi fi cu totul al Tău, amén.

LÂNGĂ CRUCEA RĂSTIGNIRII...

Lângă crucea răstignirii
Stă un blet creștin
Să către Stăpânul firil,
Isvorul Tânărării,
Sfânt Erou al omenirii,
Duce al său suspin.

Știe că'n această lume
Zilnic a făcut:
Fapte rele, iar nu bune,
Să de post și rugădune,
Dânsul nici nu poate spune,
Dânsul n'a știut.

Tot păcate și păcate
Ori și când și-a strâns;
Iar acum pare că-n spate
Are mare greutate,
Încă, pe bună dreptate,
E vrednic de plâns.

«Cine să mă ușureze
De povara-mi grea?
Cine să mă libereze,
Din lanț să mă lumineze,
Și pașii să-mi îndrepteze
De pe calea rea?»

Dar un glas parcă-l sopește
Dulce și duios:
— Ori ce om ce se căște
Și curând se po căște,
Ca o floare înflorește,
Ba mult mai frumos.

Deci și tu, dragă creștinie,
Fii încredințat,
Că din slăvile seninie
Ochii mei privesc la Tine
Și doresc să vîl la Mine,
Fără de păcat.

Po căște-te de reie,
Nu întârzie!
Să de al păcate grele,
Căte frunze, căte stele,
Le iau în spatele Mele
Și te va ierta...

Auzind acest glas dulce
Să înviorat
Să a spus că se vor duce
Tot mai des la sfânta cruce
Să plângă să nu-l apuce,
Moartea în păcat.

I. TUDUSCIUC.

Trădarea lui Iuda, după ce 3 ani mâncașe din pâinea Domnului.

Vai, priu că dureri trupești și sufletești a trecut scumpul nostru Mântuitor în săptămâna patimilor! Si desigur, durerile cele sufletești erau mai mari decât loviturile bicelor și cuelor. Pentru că totdeauna durerea sufletească e mai grea decât cea trupească.

Un vestit predicator, spunea, că cea mai grea lovitură sufletească pentru Mântuitorul, a fost trădarea lui Iuda. Pentru că mâncașe 3 ani de zile din pâinea învățăturilor Domnului și drept mulțumire, pe urmă l'a trădat în chip mișcă.

Această trădere o vestea Domnul la cina cea de iarnă: «Celegă mânăca pâine cu mine își ridică călcăul împotriva mea».

Chipul și icoana acestei trădări e arătat și în viața lui David. Achitofel, sfetnicul care l-a trădat pe David și pe urmă s-a spânzurat, încăpând pe luda trădătorul (2 Regi cap. 17).

Trădarea aceasta l'a durut pe David mai mult ca orice.

Când a auzit despre ea a plâns de durere și a spus în Psalm 41, ciace să'a. Împlinit și cu Domnul:

«Chiar și acela în care îmi puneam încredere și care mânca din pâinea mea își ridică și el călcăul împotriva mea (Psalm 41, 9).»

Ce lucru urât fac și azi cei ce

își trădează pe binefăcătorii lor sufletești. Se hrănesc ani de zile cu pâinea învățăturilor lor și pe urmă li părăsesc și li batjocoresc.

O, ce predică înfricoșătoare este apoi Iuda și în alte privințe: ziua cu apostolii umbla Iuda, iar noaptea cu ludei se înțelegea să-L vândă pe Mântuitorul. Așa fac și azi cei de Duminecă dimineață merg la biserică, după amiază la crășmă; dimineață se roagă Domnului și mai târziu îl sudue pe Domnul, astăzi se cuminează, mâine se îmbătă.

Iuda căuta prilej «să-L vândă pe Domnul». Dar oare tu cititorule nu faci tot așa când îți ai pus gând rău să desfrânezi, să îñșeli, să te răzbuni, să furi, să minți etc.

Dă-ne, Doamne Isuse, lumină de sus ca să vedem și să înțelegem că toate îspitele ce se apropie de noi, sunt îmbălemintele satanei să vine să vinde pe Tine Mântuitorul nostru scump.